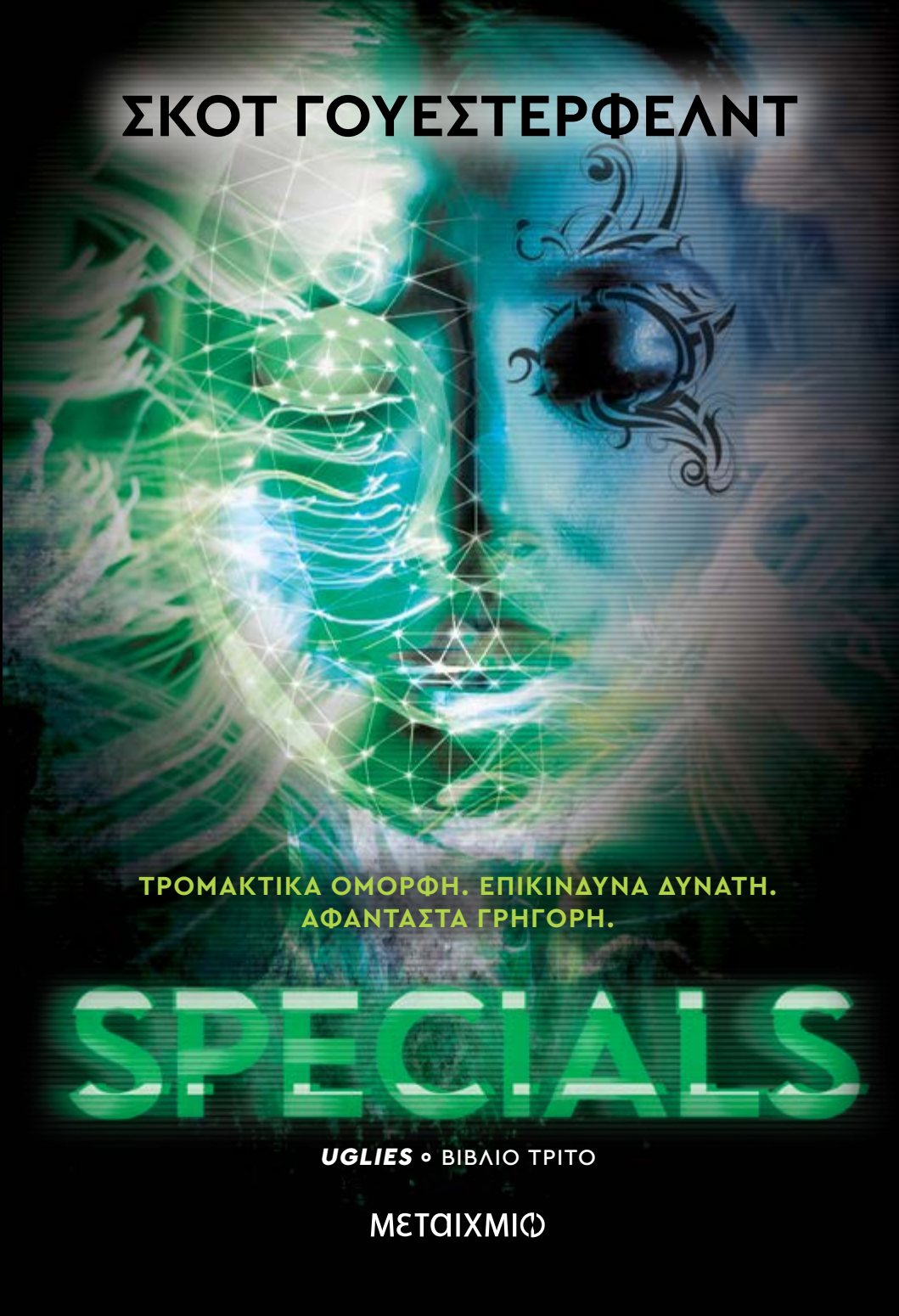

ΣΚΟΤ ΓΟΥΕΣΤΕΡΦΕΛΝΤ

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΑ ΟΜΟΡΦΗ. ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΔΥΝΑΤΗ.
ΑΦΑΝΤΑΣΤΑ ΓΡΗΓΟΡΗ.

SPECIALS

UGLIES • ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

βιβλία για νέους

Πρώτη έκδοση Οκτώβριος 2010
Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή Ιούνιος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Scott Westerfeld, *Specials*, Simon Pulse, 2007

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ Κατερίνα Λελοούδη
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Ρεντουάν Αμζλάν

ISBN 978-618-03-3219-3
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83219
Κ.Ε.Π. 5603 Κ.Π. 18224

© 2006, Scott Westerfeld (για το κείμενο)
© 2010, 2022, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

Κατόπιν συμφωνίας με τη Simon & Schuster for Young Readers,
imprint της Simon & Schuster Children's Publishing Division.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr • metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Μέρος 1ο

ΟΤΑΝ ΕΙΣΑΙ ΕΙΔΙΚΟΣ

*Μαδώντας τα πέταλα
δε μαζεύεις την ομορφιά του άνθους.*

Ραμπιντράναθ Ταγκόρε «Ξεστρατισμένα Πουλιά»

ΕΠΙΔΡΟΜΗ Σ' ΕΝΑ ΠΑΡΤΙ

Οι πέντε ιπτάμενες σανίδες κινούνταν ανάμεσα στα δέντρα με την αστραπιαία ταχύτητα και χάρη τραπουλόχαρτων που τα πετάς οριζόντια. Οι αναβάτες έσκυβαν κι ελίσσονταν ανάμεσα στα παγωμένα κλαδιά, γελώντας, με τα γόνατά τους λυγισμένα και τα μπράτσα τους απλωμένα. Στο πέρασμά τους άφηναν μια κρυστάλλινη λαμπερή βροχή από μικροσκοπικούς παγοκρυστάλλους που έπεφταν απ' τις πευκοβελόνες κι αστραφτοκοπούσαν στο φεγγαρόφωτο.

Η Τάλι ένιωθε τα πάντα με μια κρυστάλλινη διαύγεια: το τσουχτερό ξεροβόρι στα γυμνά της χέρια, το μετατοπιζόμενο κέντρο βάρους της που κρατούσε κολλημένα τα πόδια της στη σανίδα. Ανάσαινε το δάσος κι αισθανόταν τη γεύση του στο στόμα και τη γλώσσα της, πηχτή σαν σιρόπι.

Στην παγωμένη ατμόσφαιρα ακούγονταν πιο ευδιάκριτα οι ήχοι. Το ξεκούμπωτο μπουφάν της πλατάγιζε σαν σημαία στον άνεμο, τα αντιολισθητικά παπούτσια της που πατούσαν στη σανίδα έτριζαν σε κάθε στροφή. Η δερμαντένα της έπιανε τη χορευτική μουσική που άκουγε ο Φάουστο, αλλά ο έξω κόσμος δεν καταλάβαινε τίποτα. Μέσα από το δυνατό μπιτ της η Τάλι άκουγε κάθε σύσπαση των καινούριων, τυλιγμένων σε μονοΐνες μυών της.

Τα στενεμένα μάτια της είχαν υγρανθεί από το κρύο, αλλά τα δάκρυα όξυναν ακόμα περισσότερο την όρασή της. Παγοκρύσταλλοι περνούσαν δίπλα της σαν λαμπερές γραμμώσεις και το φεγγαρόφωτο ασήμωνε τον κόσμο, κάνοντάς τον να μοιάζει με παλιά ασπρόμαυρη ταινία που ζωντάνεψε ξαφνικά.

Να τι σήμαινε να είσαι Χαρακωμένος. Τώρα ήταν όλα παγωμένα, λες κι ο κόσμος χάραζε το δέρμα της.

Η Σέι ήρθε δίπλα της και της χαμογέλασε καθώς άγγιζε φευγαλέα τα δάχτυλά της. Η Τάλι προσπάθησε ν' ανταποδώσει το χαμόγελο, αλλά σφίχτηκε το στομάχι της μόλις κοίταξε το πρόσωπο της Σέι. Απόψε οι πέντε Χαρακωμένοι ήταν μεταμφιεσμένοι· θαμποί φακοί επαφής έκρυβαν τις μαύρες τους ίριδες και μάσκες από έξυπνο πλαστικό απάλυναν τα σκληρά πιγούνια τους. Είχαν μεταμφιεστεί σε άσχημους γιατί θα έκαναν επιδρομή σ' ένα υπαίθριο πάρτι στο Πάρκο Κλεοπάτρα.

Κατά τη γνώμη της Τάλι, ήταν πάρα πολύ νωρίς για να παίξει τον μασκαρά. Ήταν μόλις δύο μήνες Ειδική, αλλά όταν κοίταζε τη Σέι περίμενε να δει την καινούρια υπέροχη σκληρή ομορφιά της καλύτερης της φίλης, όχι αυτή την άσχημη μεταμφίεση.

Η Τάλι έστριψε τη σανίδα της για ν' αποφύγει ένα κλαδί φορτωμένο με χιόνι, διακόπτοντας την επαφή με τη Σέι. Προσηλωθηκε στον λαμπερό κόσμο και τις κινήσεις του σώματός της για να ελιχθεί με τη σανίδα ανάμεσα στα δέντρα. Ο παγερός αέρας τη βοήθησε να συγκεντρωθεί ξανά στο περιβάλλον της αντί για εκείνο το κενό μέσα της – ένα κενό που οφειλόταν στο γεγονός ότι ο Ζέιν δεν ήταν ακόμη μαζί τους.

«Πάρτι άσχημων ενόψει». Τα λόγια της Σέι ακούστηκαν μέσα απ' τη μουσική, τα μετέφερε στο δίκτυο των δερμαντένων

ένα τσιπ εμφυτευμένο στο σαγόνι της σαν να τα ψιθύρισε στο αυτί τους. «Είσαι σίγουρη πως είσαι έτοιμη γι' αυτό, Τάλι-ουα;»

Η Τάλι πήρε μια βαθιά ανάσα, εισπνέοντας την παγωνιά που λαμπικάριζε το μυαλό. Τα νεύρα της ήταν ακόμη τεντωμένα, αλλά θα ήταν ντροπή να υπαναχωρήσει τώρα. «Μην ανησυχείς, αφεντικό. Θα περάσουμε κρυστάλλινα».

«Σίγουρα. Σε πάρτι πάμε» είπε η Σέι. «Ελάτε να γίνουμε χαρούμενοι μικροί άσχημοι».

Μερικοί Χαρακωμένοι χαχάνισαν, κοιτάζοντας ο ένας το μεταμφιεσμένο πρόσωπο του άλλου. Η Τάλι ένιωσε ξανά τη μάσκα της, που είχε πάχος τρισχιλιοστών: Τα πλαστικά σπιθουράκια και τα πρηξίματα έκαναν το πρόσωπό της να φαντάζει άσχημο και κάλυπταν το υπέροχο περίτεχνο δίχτυ των τατουάζ της. Ασύμμετρες θήκες έκρυβαν τα κοφτερά σαν ξυράφια δόντια της κι ακόμα και τα τατουάζ στα χέρια της ήταν ψεκασμένα με τεχνητό δέρμα.

Μια ματιά στον καθρέφτη είχε δείξει στην Τάλι πώς ήταν: σαν άσχημη. Άχαρη, με γαμπή μύτη, στρουμπουλά μάγουλα κι έκφραση γεμάτη ανυπομονησία – ανυπομονησία για τα επόμενα γενέθλιά της, για την επέμβαση που θα την έκανε άμυαλη ωραία, για τη ζωή στην απέναντι όχθη του ποταμού.

Αυτή ήταν η πρώτη επιχείρηση της Τάλι από τότε που έγινε Ειδική. Πίστευε ότι τώρα πια ήταν έτοιμη για τα πάντα – όλες αυτές οι επεμβάσεις την είχαν γεμίσει με καινούριους πέτρινους μυς κι αστραπιαία ανακλαστικά. Στη συνέχεια πέρασε δύο μήνες στο κέντρο εκπαίδευσης των Χαρακωμένων, ζώντας στην άγρια φύση, με ελάχιστο ύπνο και χωρίς προμήθειες.

Ωστόσο, μια ματιά στον καθρέφτη κλόνισε την αυτοπεποίθησή της.

Και δε βοήθησε το γεγονός ότι επέστρεψαν στην πόλη πετώντας πάνω από τα προάστια των ηλικιωμένων, από ατέλειωτες σειρές σκοτεινών σπιτιών. Η αφόρητη ανία του χώρου όπου είχε μεγαλώσει προκάλεσε ένα μυρμήγκιασμα στο εσωτερικό των μπράτσων της, που το χειροτέρεψε το τρίψιμο της ανακυκλώσιμης φόρμας των κοιτώνων στο καινούριο ευαίσθητο δέρμα της. Τα περιποιημένα δέντρα της ζώνης πρασίνου έκλειναν γύρω της, λες κι η πόλη προσπαθούσε να τη συντρίψει, να την υποβιάσει στον μέσο όρο. Της άρεσε να είναι Ειδική, να είναι στο ύπαιθρο, κρυστάλλινη, καλύτερη, και δεν έβλεπε την ώρα να επιστρέψει στη φύση και να πετάξει αυτή την άσχημη μάσκα από το πρόσωπό της.

Η Τάλι έσφιξε τις γροθιές της κι αφουγκράστηκε το δίκτυο των δερμαντένων. Την κατέκλυσαν η μουσική του Φάουστο κι οι θόρυβοι των άλλων – οι σιγανές ανάσες τους, ο αέρας που μαστίγωνε τα πρόσωπά τους. Φαντάστηκε τους χτύπους της καρδιάς τους στον προθάλαμο της ακοής της, λες κι η έξαψη των Χαρακωμένων παλλόταν στα κόκαλά της.

«Χωριστείτε» είπε η Σέι καθώς πλησίαζαν τα φώτα του πάρτι. «Δε θέλω να δείχνουμε σαν παρέα».

Οι Χαρακωμένοι διέλυσαν τον σχηματισμό τους. Η Τάλι έμεινε με τον Φάουστο και τη Σέι, ενώ ο Τατς και ο Χο πέταξαν στην άλλη άκρη του Πάρκου Κλεοπάτρα. Ο Φάουστο ρύθμισε το ηχείο του κι η μουσική έσβησε, αφήνοντας μόνο τον θόρυβο του ανέμου και τη μακρινή οχλοβοή του πάρτι.

Η Τάλι πήρε άλλη μια νευρική ανάσα κι εισέβαλε στα ρουθούνια της η μυρωδιά του πλήθους – του ιδρώτα των άσχημων, των χυμένων ποτών. Η μουσική του πάρτι δε μεταδιδόταν από δερμαντένες αλλά από ηχεία, που σκόρπιζαν τα ηχητικά κύμα-

τα ανάμεσα στα δέντρα, δημιουργώντας χιλιάδες αντίλαλους. Οι άσχημοι ήταν πάντα θορυβώδεις.

Η Τάλι ήξερε από την εκπαίδευσή της ότι μπορούσε να κλείσει τα μάτια της και να κινηθεί στα τυφλά μέσα στο δάσος, οδηγημένη από τις πιο ανεπαίσθητες αντηχήσεις, σαν νυχτερίδα που ακούει την ηχώ που επιστρέφει για να εντοπίσει τη λεία της και τα εμπόδια. Απόψε όμως χρειαζόταν την ενισχυμένη όρασή της. Η Σέι είχε κατασκόπους στη Συνοικία των Άσχημων, που είχαν μάθει ότι απόψε θα έρχονταν παρείσακτοι στο πάρτι – Νέοι Καπνιάδες που θα μοίραζαν χάπια με νανοσωματίδια και θα προκαλούσαν προβλήματα.

Γι' αυτό ήρθαν οι Χαρακωμένοι: Ήταν μια Ειδική Περίπτωση.

Οι τρεις τους προσγειώθηκαν έξω ακριβώς από τον φωτεινό κύκλο των αιωρούμενων φωτορυθμικών, πηδώντας στο στρώμα των πευκοβελόνων που έτριξαν από τον πάγο. Η Σέι έστειλε τις σανίδες τους να τους περιμένουν πάνω από τα δέντρα κι ύστερα έριξε ένα εύθυμο βλέμμα στην Τάλι. «Μυρίζεις νευρικότητα».

Η Τάλι ανασήκωσε τους ώμους της, νιώθοντας άβολα με τη φόρμα των άσχημων. Η Σέι είχε το χάρισμα να οσμίζεται τα αισθήματα των άλλων. «Ίσως, αφεντικό».

Εδώ στις παρυφές του πλήθους, μια δυσάρεστη ανάμνηση της θύμιζε πώς ένιωθε πάντα όταν έφτανε σ' ένα πάρτι. Ακόμα κι όταν ήταν μια κοκορόμυαλη ωραία, μισούσε τη νευρικότητα που την κυρίευε όταν την κύκλωνε ασφυκτικά το πλήθος –τη ζέστη όλων αυτών των κορμιών, την ένταση των ματιών που καρφώνονταν πάνω της. Τώρα ένιωθε τη μάσκα της σαν ένα ξένο σώμα κολλημένο πάνω της, σαν ένα εμπόδιο που τη χώριζε από τον κόσμο. Απαράδεκτο για Ειδικό. Τα μάγουλά της φλογίστηκαν προς στιγμή κάτω από το πλαστικό, σαν να ντράπηκε.

Η Σεί τής έσφιξε το χέρι. «Μην ανησυχείς, Τάλι-ουα».

«Σιγά μη φοβηθούμε τους άσχημους». Ο ψίθυρος του Φάουστο έσκιζε τον αέρα. «Άλλωστε, είμαστε κι εμείς εδώ». Την έπιασε από τον ώμο και την έσπρωξε απαλά μπροστά.

Η Τάλι έγνεψε, ακούγοντας μέσα από τη δερμαντένα της τις αργές ήρεμες ανάσες των άλλων. Ήταν όπως της το υποσχέθηκε η Σεί: Οι Χαρακωμένοι ήταν αχώριστοι, ενωμένοι με άρρηκτους δεσμούς. Δε θα ήταν ποτέ πια μόνη της, ακόμα κι όταν ένιωθε μέσα της πως κάτι της λείπει. Ακόμα κι όταν ένιωθε την απουσία του Ζέιν να την πνίγει σαν ένας ασυγκράτητος πανικός.

Προχώρησε ανάμεσα στα κλαδιά, ακολουθώντας τη Σεί στα φώτα που αναβόσβηναν.

Τώρα οι αναμνήσεις της Τάλι ήταν τέλειες, όχι όπως όταν ήταν άμυαλη, μπερδεμένη και σε μόνιμη πνευματική σύγχυση. Θυμόταν πόσο σημαντικό πράγμα ήταν για τους άσχημους το ανοιξιάτικο πάρτι. Ο ερχομός της άνοιξης σήμαινε μεγαλύτερες ημέρες για να κάνουν σκανταλιές κι εναέριο σέρφινγκ και πολλά ακόμα υπαίθρια πάρτι.

Αλλά, καθώς αυτή κι ο Φάουστο ακολουθούσαν τη Σεί μέσα στον κόσμο, η Τάλι δεν έβλεπε ίχνος του κεφιού που θυμόταν από πέροι. Το πάρτι ήταν τόσο άτονο, τόσο ήσυχο κι αδιάφορο. Οι άσχημοι στέκονταν απλώς έναν γύρο, τόσο ντροπαλοί κι αμήχανοι, ώστε οι ελάχιστοι που χόρευαν νόμιζες πως το έκαναν με το ζόρι. Έδειχναν όλοι αδρανείς και ψεύτικοι, σαν κομπάρσοι σε οθόνη τοίχου που περιμένουν να έρθουν οι αληθινοί άνθρωποι.

Ωστόσο, ήταν αλήθεια αυτό που συνήθιζε να λέει η Σεί: Οι άσχημοι δεν ήταν ανυποψίαστοι σαν τους κοκορόμυαλους ωραίους. Το πλήθος παραμέριζε μπροστά τους, ανοίγοντας δρόμο να περάσουν. Παρά τα σπυριάρικα κακοφτιαγμένα πρόσωπά τους, τα μάτια των άσχημων ήταν διεισδυτικά, όλο εγρήγορση. Είχαν την εξυπνάδα να διαισθανθούν ότι οι τρεις Χαρακωμένοι ήταν διαφορετικοί. Κανείς δεν κοίταξε υπερβολικά επίμονα την Τάλι, κανείς δεν κατάλαβε τι κρυβόταν πίσω από το έξυπνο πλαστικό της μάσκας της, ωστόσο τα κορμιά γύρω της παραμέριζαν στο παραμικρό άγγιγμά της κι οι ώμοι τρεμούλιαζαν καθώς περνούσε, λες κι οι άσχημοι οσμίζονταν τον κίνδυνο στον αέρα.

Ήταν εύκολο να διαβάσει τις σκέψεις που περνούσαν από το μυαλό τους. Η Τάλι έβλεπε τη ζήλια και το μίσος, την εχθρότητα και την έλξη, όλα αποτυπωμένα στην έκφρασή τους και στις κινήσεις τους. Τώρα που ήταν Ειδική, τα έβλεπε ξεκάθαρα όλα, σαν να κοίταζε από ψηλά ένα μονοπάτι του δάσους.

Βρέθηκε να χαμογελάει, χαλαρωμένη επιτέλους κι έτοιμη για το κυνήγι. Θα ήταν πανεύκολο να εντοπίσει τους παρείσακτους στο πάρτι.

Η Τάλι σάρωσε με το βλέμμα της το πλήθος, ψάχνοντας για άτομα που ξεχώριζαν: άτομα με υπερβολική αυτοπεποίθηση, με κορμιά γυμνασμένα κι ηλιοκαμένα από τη ζωή στο ύπαιθρο. Ήξερε πώς ήταν στην εμφάνιση οι Καπνιάδες.

Το περασμένο φθινόπωρο, την εποχή που ήταν ακόμη άσχημη, η Σεί το είχε σκάσει από την πόλη για να γλιτώσει από την επέμβαση που θα την έκανε άμυαλη ωραία. Η Τάλι την ακολούθησε για να τη φέρει πίσω και κατέληξαν να περάσουν κι οι δυο μερικές ατέλειωτες εβδομάδες στον Παλιό Καπνό. Ήταν σωστό μαρτύριο να ζεις σαν τρωγλοδύτης, αλλά αυτές οι

θύμησες ήταν πολύ χρήσιμες τώρα. Οι Καπνιάδες είχαν μιαν αλαζονεία πάνω τους, θεωρούσαν τους εαυτούς τους ανώτερους από τους ανθρώπους της πόλης.

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα η Τάλι είχε εντοπίσει τον Χο και τον Τατς στην άλλη άκρη του πλήθους. Ξεχώριζαν σαν δύο αϊλουροι που διασχίζουν ένα κοπάδι πάπιες.

«Λες να ξεχωρίζουμε κι εμείς τόσο πολύ, αφεντικό;» ψιθύρισε, αφήνοντας το δίκτυο των δερμαντένων να μεταφέρει τα λόγια της.

«Πώς ξεχωρίζουμε;»

«Δείχνουν όλοι τόσο ανύποπτοι. Ενώ εμείς δείχνουμε... Ειδικοί».

«Μα είμαστε». Η Σέι έριξε μια ματιά στην Τάλι πάνω από τον ώμο της, μ' ένα χαμόγελο στα χείλη.

«Μα υποτίθεται πως είμαστε μεταμφιεσμένοι».

«Κι αυτό σημαίνει πως δεν πρέπει να διασκεδάσουμε;»

Η Σέι έφυγε ξαφνικά, τρυπώνοντας μέσα στο πλήθος.

Ο Φάουστο ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της Τάλι. «Κοίτα για να μαθαίνεις».

Είχε γίνει Ειδικός πριν από εκείνη. Οι Χαρακωμένοι ήταν μια καινούρια μονάδα των Ειδικών Περιπτώσεων, αλλά η επέμβαση της Τάλι διήρκεσε περισσότερο χρόνο. Είχε κάνει πολλές χαζομάρες στο παρελθόν κι οι γιατροί έπρεπε ν' αφαιρέσουν όλη τη συσσωρευμένη ενοχή και ντροπή. Αν έμεναν υπολείμματα άχρηστων συναισθημάτων, θόλωναν το μυαλό και την κρίση, κάτι τελείως απαράδεκτο για Ειδικό. Η δύναμη πήγαζε από την κρυστάλλινη διαύγεια, από την αυτεπίγνωση, από την οξύνοια.

Έτσι η Τάλι άφησε τη Σέι να προπορευτεί, κοιτάζοντας για να μαθαίνει.

Η Σέι έπιασε ένα αγόρι στην τύχη και το τράβηξε από το κορίτσι με το οποίο κουβέντιαζε. Το ποτό του χύθηκε στο χόμα καθώς ετοιμαζόταν να τη σπρώξει, αλλά τότε είδε τα μάτια της.

Η Τάλι πρόσεξε ότι η Σέι δεν ήταν τόσο άσχημη όσο οι υπόλοιποι Χαρακωμένοι. Παρά τη μεταμφίεσή της, οι βιολετιές ανταύγειες των ματιών της διακρίνονταν ακόμη. Λαμπύριζαν σαν μάτια αρπακτικού στα παλλόμενα φώτα καθώς τραβούσε κοντά της το αγόρι, τόσο κοντά, που τον ακούμπησε, κι άρχισε να λικνίζεται, έτσι που κυματισμοί των μυών της διέτρεχαν το σώμα της όπως όταν τινάζεις ένα σκοινί.

Ύστερα απ' αυτό δεν μπόρεσε να ξεκολλήσει τα μάτια του από πάνω της. Το άσχημο αγόρι έδωσε την μπίρα του στο κορίτσι, που κοίταζε με ανοιχτό το στόμα, ακούμπησε τα χέρια του στους ώμους της Σέι και λικνίστηκε στον ρυθμό της.

Τώρα τους κοίταζε ο κόσμος.

«Δε θυμάμαι αυτό το μέρος του σχεδίου» είπε σιγανά η Τάλι.

Ο Φάουστο γέλασε. «Οι Ειδικοί δε χρειάζονται σχέδια. Τουλάχιστον ανελαστικά». Στάθηκε πίσω από την Τάλι, με τα χέρια του γύρω από τη μέση της. Εκείνη ένιωσε την ανάσα του στον αυχένα της και διαπέρασε το κορμί της ένα μυρμήγκιασμα.

Τραβήχτηκε μακριά του. Οι Χαρακωμένοι άγγιζαν συχνά ο ένας τον άλλον, αλλά ήταν κάτι που εκείνη δεν το είχε συνηθίσει. Την έκανε να νιώθει ακόμα πιο παράξενα που ο Ζέιν δεν ήταν μαζί τους.

Από το δίκτυο των δερμαντένων η Τάλι άκουγε τη Σέι να ψιθυρίζει στο αγόρι. Η ανάσα της είχε βαθύνει, αν και η Σέι μπορούσε να τρέξει ένα χιλιόμετρο σε δύο λεπτά χωρίς να ιδρώσει καν. Όταν η Σέι έτριψε το μάγουλό της στου αγοριού, διέτρεξε

το δίκτυο ένας οξύς ήχος αβυρρυσιάς κι η Τάλι μόρφασε, κάνοντας τον Φάουστο να γελάσει σιγανά.

«Χαλάρωσε, Τάλι-ουα» είπε τρίβοντας τους ώμους της. «Ξέρει τι κάνει».

Ήταν προφανές· ο χορός της Σέι εξαπλωνόταν, παρασύροντας τα άτομα γύρω της. Μέχρι τότε το πάρτι ήταν μια μετέωρη νευρική φυσαλίδα, αλλά εκείνη διέρρηξε την επιφανειακή ένταση διοχετεύοντας κάτι κρυστάλλινο στο εσωτερικό του. Ο κόσμος άρχισε να ξευγαρώνει, ν' αγκαλιάζεται, να κινείται πιο γρήγορα. Ο ντισκ τζόκεϊ πρέπει να το πρόσεξε – η ένταση του ήχου αυξήθηκε, τα μπάσα δυνάμωσαν, τα αιωρούμενα φωτορυθμικά έλαμψαν εκτυφλωτικά. Οι άσχημοι άρχισαν να χοροπηδάν στον ρυθμό της μουσικής.

Η Τάλι ένιωσε την καρδιά της να χτυπά πιο γρήγορα, καθώς θαύμαζε την ευκολία με την οποία τους είχε παρασύρει η φίλη της. Το πάρτι άλλαζε, το κέφι άναβε κι όλα αυτά χάρη στη Σέι. Ήταν κάτι τελείως διαφορετικό από τα ανόητα κόλπα τους την εποχή που ήταν άσχημες –να περάσεις κρυφά τον ποταμό ή να κλέψεις ένα τζάκετ του μπάντζι τζάμπινγκ–, ήταν *μαγεία*.

Η μαγεία των Ειδικών.

Τι κι αν την ασχήμιζε η μάσκα; Όπως τους έλεγε η Σέι στην εκπαίδευση, οι κοκορόμυαλοι ωραίοι δεν είχαν πιάσει σωστά το θέμα: Η εμφάνιση δεν είχε καμία σημασία. Αυτό που μέτραγε ήταν το φέρεσίμό σου, το πώς έβλεπες *εσύ* τον εαυτό σου. Η σωματική ρώμη και τα γρήγορα ανακλαστικά δεν ήταν παρά ένα μέρος του πακέτου – η Σέι *ήξερε* πως ήταν ξεχωριστή κι αυτό την έκανε ξεχωριστή. Όλοι οι άλλοι ήταν απλώς ένα σκηνικό, ένα θολό φόντο άσκοπης φλυαρίας, μέχρι που τους φώτισε η Σέι με τον προσωπικό της προβολέα.

«Έλα» ψιθύρισε ο Φάουστο, τραβώντας την Τάλι μακριά από την πολυκοσμία. Κατευθύνθηκαν προς τα εκεί που αραίωνε ο κόσμος, απαρατήρητοι από τα μάτια που ήταν καρφωμένα στη Σέι και τον καβαλιέρο της. «Εσύ θα πας από εκεί. Τα μάτια σου τέσσερα».

Η Τάλι έγνεψε, ακούγοντας τους άλλους Χαρακωμένους να ψιθυρίζουν καθώς σκορπίζονταν μέσα στο πλήθος. Ξάφνου, συνειδητοποίησε τον σκοπό όλων αυτών...

Το πάρτι ήταν πολύ ήσυχο, πολύ υποτονικό για να καλύψει τις κινήσεις των Ειδικών και του θηράματός τους. Τώρα όμως ο κόσμος είχε σηκώσει ψηλά τα χέρια του και λικνιζόταν στον ρυθμό της μουσικής. Πλαστικά κύπελλα πετάγονταν στον αέρα κι όλοι βρίσκονταν σε κίνηση. Αν σχεδίαζαν οι Καπνιάδες να έρθουν στο πάρτι, αυτή ήταν η στιγμή που περίμεναν.

Τώρα δυσκολεύονταν οι κινήσεις της. Η Τάλι πέρασε ανάμεσα από μια παρέα νεαρών κοριτσιών –ουσιαστικά ήταν μικρούλια– που χόρευαν με τα μάτια τους κλειστά. Το γκλίτερ στο άσχημο δέρμα τους λαμπύριζε στο παλλόμενο φως των φωτορυθμικών και δεν ανατρίχιασαν όταν τις άγγιξε η Τάλι καθώς περνούσε· η ξεχωριστή αύρα της πνιγόταν από το κέφι που είχε ανάψει, από τον μαγικό χορό της Σέι.

Τα μικρά άσχημα κορμιά που την ακουμπούσαν καθώς χοροπηδούσαν της θύμισαν πόσο είχε αλλάξει μέσα της. Τα καινούρια της κόκαλα ήταν από κεραμικό που χρησιμοποιούσαν στην κατασκευή αεροσκαφών, ελαφρύ σαν μπαμπού και σκληρό σαν διαμάντι. Οι μύες της ήταν θηκαρωμένα μαστίγια αυτοεπισκευαζόμενων μονοϊνών. Ένιωθε τους άσχημους δίπλα της πλαδαρούς κι ελαφρούς, σαν λούτρινα ζωάκια που ζωντάνεψαν, ζωηρά αλλά ακίνδυνα.

Άκουσε ένα κουδούνισμα μέσα στο κεφάλι της καθώς ο Φάουστο αύξανε την ακτίνα του δικτύου των δερμαντένων κι έφτασαν στ' αυτιά της θραύσματα ήχων: οι στριγκλιές ενός κοριτσιού που χόρευε δίπλα στον Τατς, ένα υπόκωφο μπιτ από τον Χο που στεκόταν δίπλα στα μεγάφωνα και, μέσα σ' όλη αυτή την какоφωνία, τη Σέι που ψιθύριζε στο αυτί του αγοριού της. Ένωσε σαν να ήταν πέντε άνθρωποι ταυτόχρονα, σαν να κάλυπτε όλο το πάρτι η αντίληψή της, απορροφώντας την ενέργειά του σ' ένα μείγμα από ήχο και φως.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και κίνησε για την άκρη του ξέφωτου, αποζητώντας το σκοτάδι έξω από την ακτίνα των φωτορυθμικών. Από εκεί θα έβλεπε καλύτερα, θα διατηρούσε καλύτερα τη διαύγειά της.

Καθώς προχωρούσε, η Τάλι διαπίστωσε πως ήταν πιο εύκολο να χορεύει ακολουθώντας την κίνηση του πλήθους αντί να προσπαθεί ν' ανοίξει δρόμο ανάμεσά του. Αφέθηκε να την παρασύρει ο κόσμος όπως όταν άφηνε τα ρεύματα του αέρα να οδηγήσουν τη σανίδα της και φανταζόταν πως ήταν αρπακτικό πτηνό.

Η Τάλι έκλεισε τα μάτια της και βίωσε το πάρτι με τις υπόλοιπες αισθήσεις της. Ίσως τελικά το να είσαι Ειδικός σήμαινε ακριβώς αυτό: ότι χορεύεις με τους υπόλοιπους ενώ αισθάνεσαι πως είσαι ο μοναδικός αληθινός άνθρωπος στο πλήθος...

Ξάφνου, ανατρίχιασε ο αυχένας της και πετάρισαν τα ρουθούνια της. Μια μυρωδιά αλλιώτικη από τον ανθρώπινο ιδρώτα και τη χυμένη μπίρα έστειλε το μυαλό της πίσω στην εποχή που ήταν άσχημη, που το έσκασε από την πόλη, που βρέθηκε για πρώτη φορά ολομόναχη στην άγρια φύση.

Μύρισε κάπνα – εκείνη τη χαρακτηριστική οσμή που κολλάει πάνω σου όταν κάθεσαι κοντά στη φωτιά.

Άνοιξε τα μάτια της. Οι άσχημοι της πόλης δεν έκαιγαν δέντρα, ούτε καν δαυλούς· κάτι τέτοιο απαγορευόταν. Ο φωτισμός του πάρτι προερχόταν από τα αιωρούμενα φωτορυθμικά και το φεγγάρι.

Η μυρωδιά πρέπει να είχε έρθει από κάπου έξω.

Η Τάλι άρχισε να διαγράφει κύκλους με ολοένα και μεγαλύτερη ακτίνα, ψάχνοντας ανάμεσα στον κόσμο, προσπαθώντας να εντοπίσει την πηγή της μυρωδιάς.

Κανείς δεν ξεχώριζε. Έβλεπε μόνο ανύποπτους άσχημους που ξεβιδώνονταν στον χορό, κουνώντας τα χέρια τους, πετώντας τις μπίρες τους. Κανείς δεν είχε χάρη κι αυτοπεποίθηση στις κινήσεις του, κανείς δεν είχε γυμνασμένο σώμα...

Και τότε η Τάλι είδε το κορίτσι.

Χόρευε μπλουζ μ' ένα αγόρι, ψιθυρίζοντας έντονα στο αυτί του. Εκείνος κούναγε νευρικά τα δάχτυλά του στην πλάτη της κι ο χορός τους δεν ήταν εναρμονισμένος με τον ρυθμό της μουσικής – ήταν σαν αμήχανα παιδιά στο πρώτο τους ραντεβού. Το κορίτσι είχε δεμένο το μπουφάν γύρω από τη μέση της λες και δεν την ενοχλούσε το κρύο. Και στην εσωτερική πλευρά του μπράτσου της υπήρχε μια σειρά από μικρά τετράγωνα όπου το δέρμα ήταν πιο ανοιχτόχρωμο – σημάδια από αυτοκόλλητα αντηλιακά.

Το κορίτσι αυτό περνούσε πολύ χρόνο στο ύπαιθρο.

Καθώς πλησίαζε η Τάλι, έπιασε πάλι την οσμή του καπνού. Με την καινούρια τέλεια όρασή της διέκρινε την τραχύτητα του πουκαμίσου του κοριτσιού, το ύφασμα από φυσικές ίνες που ήταν ραμμένο στο χέρι κι ανέδινε άλλη μια παράξενη μυρωδιά... απορρυπαντικού. Το ρούχο αυτό δεν προοριζόταν να φορεθεί μια φορά και μετά να πεταχτεί στην ανακύκλωση· ήταν

φτιαγμένο για να πλένεται, για να σαπουνίζεται και να τρίβεται στις πέτρες κάποιου γάργαρου ρυακιού. Η Τάλι πρόσεξε το πρόχειρο κούρεμα του κοριτσιού – τα μαλλιά της ήταν κομμένα με το χέρι, με σιδερένιο ψαλίδι.

«Αφεντικό» ψιθύρισε.

Η φωνή της Σέι ακούστηκε νυσταγμένη. «Τόσο γρήγορα, Τάλι-ουα; Τώρα που το διασκεδάζω;»

«Βρήκα έναν Καπνιά».

«Είσαι σίγουρη;»

«Απόλυτα. Μυρίζει μπουγάδα».

«Τη βλέπω κι εγώ τώρα» ακούστηκε μέσα απ’ τη μουσική η φωνή του Φάουστο. «Καφέ πουκάμισο; Χορεύει μ’ αυτό τον τύπο;»

«Ναι. Κι είναι ηλιοκαμένη».

Ακούστηκε ένας ενοχλημένος αναστεναγμός και μερικές ψιθυριστές δικαιολογίες καθώς η Σέι τραβιόταν από το άσχημο αγόρι. «Κανένας άλλος;»

Η Τάλι έλεγξε ξανά το πλήθος, ενώ έκανε έναν μεγάλο κύκλο γύρω από το κορίτσι μήπως πιάσει κι άλλη οσμή καπνού. «Απ’ ό,τι βλέπω, όχι».

«Ούτε κι εγώ βλέπω κανέναν παράξενο». Το κεφάλι του Φάουστο ξεπρόβαλε κάπου εκεί κοντά, πλησιάζοντας το κορίτσι. Ο Τατς κι ο Χο έρχονταν από την άλλη πλευρά του ξέφωτου.

«Τι κάνει;» ρώτησε η Σέι.

«Χορεύει και...» Η Τάλι σταμάτησε, γιατί πήρε το μάτι της το χέρι του κοριτσιού να γλιστρά μέσα στην τσέπη του αγοριού. «Μόλις του έδωσε κάτι».

Η ανάσα της Σέι ακούστηκε σαν σφύριγμα. Μέχρι πριν από λίγες εβδομάδες οι Καπνιάδες έφερναν στη Συνοικία των

Άσχημων μόνο προπαγανδιστικό υλικό, τώρα όμως περνούσαν λαθραία κάτι πολύ πιο επικίνδυνο: χάπια με νανοσωματίδια.

Τα νανοσωματίδια κατέστρεφαν τις κακώσεις του εγκεφάλου οι οποίες έκαναν τους ωραίους κοκορόμυαλους, καταστέλλοντας τις βίαιες τάσεις τους και τις παρορμητικές ορέξεις τους. Αλλά, αντίθετα με άλλα φάρμακα των οποίων η επίδραση κάποια στιγμή έπαυε, εδώ η αλλαγή ήταν μόνιμη. Τα νανοσωματίδια ήταν αδηφάγες μικροσκοπικές συσκευές που αναπτύσσονταν κι αναπαράγονταν, πληθαίνοντας μέρα με τη μέρα. Αν ήσουν άτυχος, στο τέλος καταβρόχθιζαν όλο τον εγκέφαλό σου. Αρκούσε ένα χάπι για να χάσεις το μυαλό σου.

Η Τάλι το είχε δει να συμβαίνει.

«Πιάσ' την» είπε η Σέι.

Η αδρεναλίνη της Τάλι ανέβηκε στα ύψη, προκαλώντας της μια πνευματική διαύγεια που μπλοκάρισε τη μουσική και την κίνηση του πλήθους. Είχε εντοπίσει πρώτη το κορίτσι, επομένως ήταν δική της δουλειά, δικό της *προνόμιο* να κάνει τη σύλληψη.

Έστριψε το δαχτυλίδι στο μεσαίο δάχτυλό της, βγάζοντας το μικροσκοπικό κεντρί του. Ένα τοίμπημα και το κορίτσι από τον Καπνό θα παραπατούσε, θα λιποθυμούσε σαν να είχε πιει υπερβολικά. Θα ξυπνούσε στο αρχηγείο των Ειδικών Περιπτώσεων, έτοιμη για την επέμβαση.

Στη σκέψη αυτή σηκώθηκε η τρίχα της Τάλι – ότι το κορίτσι θα γινόταν σύντομα μια χαζοχαρούμενη ευτυχισμένη ωραία. Που δε θα ήξερε πού παν τα τέσσερα.

Αλλά θα ήταν σε πολύ καλύτερη θέση από τον καημένο τον Ζέιν.

Η Τάλι λύγισε τα δάχτυλά της γύρω από τη βελόνα, προσέχοντας να μην τσιμπήσει κανέναν άσχετο άσχημο μέσα στο

στριμωξίδι. Όταν πλησίασε, άπλωσε το άλλο χέρι της και τράβηξε το αγόρι. «Μπορώ να σας διακόψω;» ρώτησε.

Το αγόρι άνοιξε διάπλατα τα μάτια του και στα χείλη του σχηματίστηκε ένα πλατύ χαμόγελο. «Τι; Θέλεις να χορέψουμε;»

«Εντάξει» είπε το κορίτσι από τον Καπνό. «Μάλλον θέλει κι αυτή». Έλυσε το μπουφάν από τη μέση της και το έριξε στους ώμους της. Φόρεσε τα μανίκια, έβαλε τα χέρια της στις τσέπες κι η Τάλι άκουσε να θροΐζει ένα πλαστικό σακουλάκι.

«Πάρε, κόσμε» είπε το αγόρι κάνοντας ένα βήμα πίσω και τις κοίταξε μ' ένα πονηρό αυτάρεσκο χαμόγελο. Η έκφρασή του έκανε τα μάγουλα της Τάλι να φλογιστούν ξανά. Το αγόρι την *ειρωνευόταν*, διασκέδαζε μαζί της, λες κι ήταν ένα συνηθισμένο κορίτσι που μπορούσε να το κοροϊδεύει ο καθένας – λες και δεν ήταν ξεχωριστή. Το έξυπνο πλαστικό που ασχήμιζε το πρόσωπό της άρχισε να την καίει.

Αυτό το ηλίθιο πλάσμα νόμιζε πως η Τάλι βρισκόταν εκεί για τη διασκέδασή του. Έπρεπε να του δώσει ένα μάθημα.

Η Τάλι αποφάσισε να εφαρμόσει ένα καινούριο σχέδιο.

Πάτησε ένα κουμπί στο μπρασελέ ασφαλείας της. Το σήμα του μεταδόθηκε με την ταχύτητα του ήχου στο έξυπνο πλαστικό στο πρόσωπο και τα χέρια της και τα έξυπνα μόριά του αποσυνδέθηκαν το ένα από το άλλο. Η άσχημη μάσκα της διαλύθηκε μ' ένα συννεφάκι σκόνης, φανερώνοντας τη σκληρή ομορφιά από κάτω. Η Τάλι ανοιγόκλεισε με δύναμη τα βλέφαρά της, τινάζοντας τους φακούς επαφής για να εκθέσει στη χειμωνιάτικη παγωνιά τις λυκίσειες κατάμαυρες ίριδές της. Ένιωσε τις θήκες των δοντιών της να χαλαρώνουν και τις έφτυσε στα πόδια του αγοριού, ανταποδίδοντάς του το χαμόγελο με τα ακάλυπτα μυτερά της δόντια.

Η όλη μεταμόρφωση διήρκεσε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο, έτσι που μόλις πρόλαβε ν' αλλάξει η έκφρασή του.

Η Τάλι χαμογέλασε. «Στρίβε, άσχημε. Κι εσύ...» στράφηκε στο κορίτσι από τον Καπνό «βγάλε τα χέρια απ' τις τσέπες σου».

Το κορίτσι ξεροκατάπие και άπλωσε τα χέρια του.

Η Τάλι ένωσε όλα τα μάτια να καρφώνονται στα σκληρά χαρακτηριστικά της, ένωσε την απορία του πλήθους για τα παλλόμενα τατουάζ που κάλυπταν το δέρμα της σαν μαύρη λαμπερή δαντέλα. Ολοκλήρωσε το σενάριο της σύλληψης: «Δε θέλω να σου κάνω κακό, αλλά θα σου κάνω αν μ' αναγκάσεις».

«Δε θα σ' αναγκάσω» είπε ήρεμα το κορίτσι κι ύστερα έκανε κάτι με τα χέρια της, σηκώνοντας προς τα πάνω και τους δύο αντίχειρες.

«Ούτε να το σκεφτείς...» άρχισε η Τάλι κι ύστερα είδε, πολύ αργά, τα αφύσικα εξογκώματα στα ρούχα του κοριτσιού – κάτι ιμάντες σαν αυτούς των τζάκετ για μπάντζι τζάμπινγκ, που τώρα κινούνταν αυτόματα και τυλίγονταν γύρω από τους ώμους και τους μηρούς της.

«Ο Καπνός ζει» φώναξε το κορίτσι.

Η Τάλι άπλωσε τα χέρια της...

...καθώς το κορίτσι τιναζόταν στον αέρα σαν τεντωμένο λάστιχο που το ελευθερώνεις. Τα χέρια της Τάλι έπιασαν το κενό. Κοίταξε ψηλά μ' ανοιχτό το στόμα. Το κορίτσι ανέβαινε. Κάπως είχαν μαστορέψει την μπαταρία του τζάκετ ώστε να ενεργοποιείται ενώ το κορίτσι έστεκε ακίνητο.

Αλλά δε θα ξανακατέβαινε στο έδαφος;

Η Τάλι είδε μια κίνηση στον σκοτεινό ουρανό. Από την άκρη του δάσους δύο ιπτάμενες σανίδες έρχονταν ολοταχώς στο ξέφωτο, η μία μεταφέροντας έναν Καπνιά ντυμένο με χοντροκομμένα

δερμάτινα ρούχα, η άλλη άδεια. Στην κορυφή του τόξου που διέγραψε το κορίτσι ο Καπνιάς άπλωσε τα χέρια του χωρίς να κόψει ταχύτητα και τράβηξε το κορίτσι πάνω στην ελεύθερη σανίδα.

Ένα ρίγος διέτρεξε την Τάλι μόλις αναγνώρισε το σακάκι του Καπνιά, που ήταν δερμάτινο και χειροποίητο. Σε μια εκτυφλωτική αναλαμπή των φωτορυθμικών, η οξεία όρασή της διέκρινε μια λεπτή ουλή στο ένα του φρύδι.

Ο Ντέιβιντ, σκέφτηκε.

«Τάλι! Κοιτάξτε ψηλά!»

Η προσταγή της Σέι την ξύπνησε από τη ζάλη της, τραβώντας την προσοχή της σε μερικές άλλες σανίδες που έρχονταν προς το μέρος τους, πετώντας λίγο πιο πάνω από τα κεφάλια του κόσμου. Ένωσε στα μπρασελέ ασφαλείας της το τράβηγμα της σανίδας της και λύγισε τα γόνατά της, έτοιμη να πηδήσει πάνω της μόλις πλησίαζε.

Ο κόσμος απομακρυνόταν από κοντά της, σοκαρισμένος από τη σκληρή ομορφιά της και την αιφνίδια εκτίναξη του άλλου κοριτσιού – αλλά το αγόρι που κουβέντιαζε με το κορίτσι από τον Καπνό προσπάθησε να την αρπάξει. «Είναι Ειδική! Βοηθήστε τους να ξεφύγουν!»

Η προσπάθειά του να πιάσει το χέρι της ήταν αργή κι αδέξια και η Τάλι κάρφωσε την αχρησιμοποίητη βελόνα της στην παλάμη του. Το αγόρι τράβηξε απότομα το χέρι του, την κοίταξε με μian αποβλακωμένη έκφραση και κατέρρευσε.

Μέχρι να σωριαστεί στο έδαφος, η Τάλι βρισκόταν ήδη στον αέρα. Πιασμένη με τα δυο της χέρια από την αντιολισθητική επιφάνεια της σανίδας, βρέθηκε πάνω της με μια έλξη και μετατόπισε το βάρος της για να τη στρίψει.

Η Σέι βρισκόταν ήδη στη σανίδα της. «Πάρ' τον, Χο!» πρόστα-

ξε, δείχνοντας το αναίσθητο άσχημο αγόρι, ενώ εξαφανιζόταν κι η δική της μάσκα μ' ένα συννεφάκι σκόνης. «Οι άλλοι μαζί μου!»

Η Τάλι είχε προπορευτεί ήδη, κι ενώ μαστίγωνε το πρόσωπό της ο παγωμένος αέρας, μια πολεμική κραυγή ξεπήδησε από το λαρύγγι της, υπό τα βλέμματα εκατοντάδων προσώπων που την κοιτούσαν από το ποτισμένο με μπίρα έδαφος, μην πιστεύοντας στα μάτια τους.

Ο Ντέιβιντ ήταν ένας από τους αρχηγούς των Καπνιάδων – το μεγαλύτερο έπαθλο στο οποίο θα μπορούσαν να ελπίζουν οι Χαρακωμένοι τούτη την παγερή νυχτιά. Η Τάλι δεν μπορούσε να πιστέψει πως τόλμησε να έρθει στην πόλη, αλλά θα φρόντιζε να μην ξαναφύγει.

Κάνοντας ελιγμούς ανάμεσα στα αιωρούμενα φωτορυθμικά, πέταξε πάνω από το δάσος. Τα μάτια της προσαρμόστηκαν αμέσως στο σκοτάδι και είδε τους δύο Καπνιάδες μπροστά της, σε απόσταση μικρότερη των εκατό μέτρων. Πετούσαν χαμηλά, με τα σώματά τους προτεταμένα σαν σέρφερ σ' ένα πελώριο κύμα.

Προηγούνταν, αλλά η ιπτάμενη σανίδα της Τάλι ήταν κι αυτή ειδική – ό,τι καλύτερο μπορούσε να κατασκευάσει η πόλη. Επιτάχυνε και, καθώς άγγιζε η μύτη της σανίδας της τις κορφές των δέντρων, τινάζονταν τουλούπες χιόνι.

Η Τάλι δεν είχε ξεχάσει πως ήταν η μητέρα του Ντέιβιντ που έφτιαξε τα χάπια με τα νανοσωματίδια, τις συσκευές που οδήγησαν τον εγκέφαλο του Ζέιν στην κατάσταση που βρισκόταν τώρα. Ούτε ότι ήταν ο Ντέιβιντ που παρέσυρε τη Σέι να το σκάσει πριν από αρκετούς μήνες, που ξελόγιασε πρώτα εκείνη και μετά την Τάλι, που έκανε ό,τι μπορούσε για να καταστρέψει τη φιλία τους.

Οι Ειδικοί δεν ξεχνούσαν τους εχθρούς τους. Ποτέ.

«Τώρα δε μου γλιτώνεις» είπε.

Η Τάλι νόμιζε πως ήταν απλώς μια φήμη, αλλά τώρα είναι μία απ' αυτούς. Μία από τους Ειδικούς. Μια καλοκουρντισμένη πολεμική μηχανή, κατασκευασμένη για να κρατά υποταγμένους τους άσχημους κι αποβλακωμένους τους ωραίους. Ίσως όμως ο τέλειος προγραμματισμός της, η σωματική δύναμη και η προσήλωση στον στόχο να μην είναι ό,τι καλύτερο της συνέβη ποτέ. Η Τάλι έχει ακόμη αναμνήσεις από κάτι άλλο. Αλλά είναι εύκολο γι' αυτή να τις απωθήσει – μέχρι που της δίνεται η ευκαιρία να εξουδετερώσει μια για πάντα τους στασιαστές του Νέου Καπνού. Όλα οδηγούν σε μια τελική επιλογή: ν' αφουγκραστεί αυτό το μικρό, ανεπαίσθητο σκίρτημα της καρδιάς της ή να εκτελέσει την αποστολή για την οποία είναι προγραμματισμένη. Και στις δύο περιπτώσεις ο κόσμος της Τάλι δε θα είναι ποτέ πια ο ίδιος.

**ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ
ΣΤΟ NETFLIX**

ISBN:978-618-03-3219-3

9 786180 332193

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83219

metaixmio.gr